

Hensyn til Politisagers Behandling. Jeg tror derfor ikke, denne Betragtning kan siges at have noget paa sig. Det kan maaske være, at mange af dem, som ofte gæste den offentlige Politiret for at høre de Morsomheder, som kunne komme frem der, kunne beklage, at de faa færre Sager at overvære, men dette har jo aldeles ikke noget med dette at gøre, om Lovgivningen respekterer Principet om den offentlige Retspleje i det Omfang, hvor vi nu have erhvervet det. — Saa indvendte det ærede Medlem mod Lovforslaget, at det førte til, at Politiet derved kunde skærme Folk mod gennem Retten at faa deres Navne offentligt frem. Ja, komme de ind for den offentlige Ret, kunne deres Navne komme offentligt frem. Jeg har dog ikke set, at man endnu er kommen ind paa dette, at man fra den offentlige Politiret morer sig med at fremdrage Folks Navne og sætte dem i Avisen, noget, som vel heller ikke har Interesse for Publikum, men jeg kan ikke nægte Muligheden af, at Bladene kunne komme saa vidt, at de mere sig med at fortælle om Per, som har kørt for hurtigt paa Cykle, eller ikke tændt sin Lygte, eller Poyl, der ikke har haft sine Brandredskaber i Orden, eller hvad der nu kan være Tale om. Men i øvrigt er der ikke nogen Ulykke i, om Folk, som have begaaet smaa Politiforseelser, undgaa at faa deres Navne offentlig frem, derved, at de i Stedet for at komme for Retten, godvilligt rette for sig i Henhold til Politidirektørens Paalæg. At der her skulde være Tale om at begunstige den ene Samfundsklasse over for den anden, kan jeg ikke se. Loven kommer lige saa godt Arbejdsmanden til gode, naar han ikke ønsker at faa sit Navn offentlig frem, som den kommer Grossereren til gode. Jeg ser af Bladene, at det, naar Folk antræffes drukne paa Gaden af Politiet, altsaa ere komne i en animeret Stemning og maaske ere lidt urolige, lidt lystige, og de efter Lovgivningen blive noterede, synes at være en staaende Takst, at de betale 10. Kr. oppe i Politiretten. Det kan hælde Grossereren, og det kan hælde Arbejdsmanden, og hvis de begge to ønske at slippe for at komme op i Politiretten og faa deres Navne bekendte ved at modtage Politidirektørens Tilbud, vil jo dette Tilbud foreligge for dem begge. Det er en ret taabelig Tanke, at Politidirektøren skulde sige: Ja Grossereren skal have Lov til at slippe med at betale i Henhold til mit Tilbud, men det skal derimod Arbejderen ikke. Heller ikke der kan jeg

se, der er anført nogen Indvending, som har Betydning.

Saa udtalte endelig det ærede Medlem som Indvending mod Loven, at det var en uheldig Ordning, at Statskassen skulde være fri for at betale Udgifterne, og at disse skulde afholdes af Kriminal- og Politirettens Fattigkasse. Jeg kan egentlig ikke se, hvori det uheldige ligger, hvorfor det skulde være uheldigt, at man anvendte de Bøder, som bleve erlagte, til dermed at dække Udgifterne. Men hvis det ærede Medlem vil foreslaa, at Statskassen skal afholde Udgifterne, saa skal jeg ikke have noget at indvende derimod. Men i øvrigt kan Kriminal- og Politirettens Fattigkasse overmaade godt gøre det. For det første betvivler jeg ikke, at det, der kommer ind ved disse Bødepaalæg, vil være fuldstændig tilstrækkeligt til at dække disse Udgifter; men skulde Forholdet vedblive i stort Omfang at være det samme som nu, at det er de offentlige Politikamre, som behandle disse Sager, vil der jo ogsaa i disse gives vedkommende Tilbud om at rette for sig i Mindelighed, og der vil da alligevel gaa saa meget ind i Rettens Fattigkasse, at den overmaade godt kan afholde disse Udgifter.

Jeg kan ikke skønne andet, end at i det hele staa de formentlig særdeles fyldestgørende Grunde, der findes i Motiverne, til at indføre denne Institution, uanfægtede, og der er jo heller ikke nogen, der har benægtet, at de Grunde have deres Betydning. — Naar jeg saa skal gaa over til at omtale de forskellige Indvendinger, der ere fremkomne med Hensyn til Lovforslaget, saa er jo Hovedindvendingen den, der er fremkommen fra det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) — om ikke saa aldeles bestemt, saa dog som noget, der burde tages under Overvejelse —, at det skulde være urigtigt, at disse foreløbige Afgørelser vare henlagte til Politiet, og at de ikke vare henlagte til Retten. Jeg skal meddele det meget ærede Medlem, at det er et Spørgsmaal, der har været gjort til Genstand for særlig Overvejelse, om man ikke burde gaa den Vej; men det er med fuldstændig beraad Hu, naar jeg har valgt at foreslaa, at Afgørelsen skal henlægges til Politiet, og jeg tror, det vilde være meget lidet heldigt at henlægge den til Retten. Jeg skal ikke komme ind paa de adskillige Grunde, som kunne anføres herimod, men blot henvise til, at det vistnok maatte betragtes som uheldigt, om Retten, der efter at Sagen er behørigt undersøgt,